

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Udrag fra Hymne

Citation: Larsen, Thøger: "Fire digtsamlinger 1904-1912", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-idm140141268372080/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

»Saa slip nu af Hænde Dagværk dit,
og lev engang stille og stort og frit.« --

Men Moder hun drømte med Øjne milde,
hendes Vaardag var slukt, og nu var det silde.

Hun havde med Smaaatings-Nisserne stridt,
mens Aarene randt. Der var intet frit.

Hun havde sin smuldrende Gerning gjort,
mens Aarene randt. Der var intet stort.
Hun havde med Døgnkævet brudt sit Snille,
mens Aarene randt. Der var intet stille.

-- Nej, Vaaren var sejlet sin Solskinsvej,
min Moder var fælmet og vaaredes ej.

Hendes Tanker øste af Døgnlivets Kilde,
hun nusled og pusled, skønt nu var det silde.

Hymne

De store Lysets Aander gaa
med Dæmring over Lande,
med Blæst fra friske Tankers Blaa
mod Dogmers døde Vande.
Det straalér højt af Haab og Harm
i Aandens Østerlide --
i Gryet spreder dejligt Skær
om hver, der faldt i Lysets Hær
med blodigt Saat i Side.

Der fo'r saa mangen ensom Mand
sin egen sæere Færden --
med Sjæl, der slog som Baal og Brand

omkring den vide Verden,
saa Døgning randt for skjulte Dyb,
trods tusindaarigt Mørke.
Man mødte frem med Hadets Slud
at slukke slige Aander ud,
men gav kun Flammen Styrke.

Mens deres Liv i sluttet Sum
sig ud i Fortid fjerner,
de ses i Sagnets Himmelrum
som store Morgenstjerner;
mens deres Fjender inderst ind
i evig Glemsel glide,
de selv i Himlens Stilhed staar
og skinner gennem tusind Aar
i Aandens Østerlide.

Pris være Styrken, *de* har spændt
mod Livets Løgn og Jammer!
De Sandheds Helligaand har tændt
som skære Pinseflammer;
den skinner foran Vej og Værk
i ædel Strid og Stræben
og døber Tanken i sit Baal,
saa større Tidens Tungemaal
kan dæmre os paa Læben.

Vor Gud skal være rank og stor –
han sidder bøjet, bundet,
med døde Slægters blinde Ord
om alt sit Væsen spundet.
Vi trænger til en Sommersang,
hvor Tonen glitrer gylden.
Vi folde vil vort Væsen ud
mod Livets frie, friske Gud,
saa Skønhed soner Skylden.